

BRAK

Imamo decu, to vredi dvostruko.
Uglavnom gledamo različite filmove.
Prijatelji to zovu otuđenje.
Tvoji i moji interesi, međutim,
dotiču se još uvek
na stalno istim mestima.
Nije reč samo o tome
gde se nalazi dugmad za manžetne
već i o uslužnim delatnostima:
hajde pridrži mi ogledalo
promeni sijalicu
donesi mi nešto.
Ili razgovori, dok se sve ne izrazgovara.
Dva predajnika, koja su ponekad istovremeno
podešena na prijem.
Hoćeš da isključim?
Isrpljenost koja glumi harmoniju.
Šta jedno drugom dugujemo? To.
Šta ne volim: tvoju kosu u toaletu.
Posle jedanaest godina, međutim,
one stvari još uvek prijaju.
Postali smo komad mesa pod oscilujućim cenama.
Razmišljamo štedljivo do u sitniš.
U pomrčini mi sve veruješ.
Oparamo i iznova pletemo.
Rastežemo pažnju.
Kažemo hvala ti puno.
Saberu se.
Tvoj travnjak je ispred naše kuće.
Sad si opet ironičan.
Pa nasmej se tome onda.
Hajde pobegni, ako možeš.
Naša mržnja odoleva vremenu.
Ponekad ipak iz rasejanosti budemo nežni.
Trebaju deci da se potpišu ocene.
Imamo u braku poreske olakšice.
Raskid ćemo odložiti za prekosutra.
Ti. Ja. Ti. Nemoj toliko da pušiš.

TAČNOST

Sprat niže
jedna mlada žena tuče
svakih pola sata
svoje dete.
Prodao sam zato
svoj sat
i oslanjam se potpuno
na strogu ruku
ispod mene
i na izbrojane cigarete
pored mene;
moje vreme je uređeno.

MEĐU STARCIMA

Kako samo još uvek lažu
i u svojoj devedesetoj
i odlažu sebi smrt
dok ne postane legenda.

Svet je stavljen
u ruke pune fleka
staraca ranoranilaca.

Slojevita moć
i nabori njihove stare kože
preziru glatkoću.

Mi, među starce stavljeni,
grizemo nokte do nerva
i više ne rastemo.

Tvrdekorni, mudri i dobrostivi
oni opstaju u svom asketizmu
i nadživeće nas uskoro.

BESRAMNO

kao životinje
lizali smo se
a posle nalazili –
siti i iscrpljeni –
istim tim jezikom
uljudno poređane reči
kojima smo jedno drugom
objašnjavali svet:
porast cena benzina
manjkavosti penzionog sistema
i nedokučivost
poslednjih Betovenovih kvarteta

ULEPŠAVANJE

Jutro je lepo.
Oblaci se lepo nadimaju.
Lepo je perje i kamenje.
Prostranstvo ka horizontu je lepo.
Mahovina na trulom drvetu je lepe boje.
Lepo plamti tvoja kosa u odsjaju svetla.
Lepa je u avgustu paukova mreža;
i čak i on,
pritajeni pauk,
zastrašujuće je lep.

Sve to i još više
govorim sebi uvek iznova:
jutro je lepo...
gušeći tako mučninu
koja me ščepa
čim – protivno svakom razumu –
otvorim novine.

KRATKA NEDELJNA PROPOVED

Bog je – po Ničeju – umro
ali je kao višenamensko oružje
još uvek upotrebljiv
i širom sveta u opticaju
jer mu autorska prava nisu zaštićena.

UVERENJE

Ne znam da vozim auto
i dobar sam ti, ljubavi moja,
samo kao suvozač
koji nabraja šta je ostalo iza nas
i predviđa ono što dolazi:
benzinske pumpe
crkveni tornjevi
i nesreća koja nam namiguje izdaleka.

MILITARY BLUES

Jednom dođe preko velike bare
okrugla kao gramofonska ploča
i ovenčana slavom
tamna žalopojka.
Ela i njen promukli trubač
izoštriše nam sluh
za pesme sa polja pamuka
i slutismo kako od Boga zaboravljena
božja deca u zemlji božjoj
leđa povijaju.
Raj ipak beše otvoren
i za čistače cipela, kuhinjske žohare, za crnčugu,
premda podeljen na rase.
Glory Hallelujah...

Ah, to se međutim promenilo
sa novim vremenom

datim na kredit
ili za crkavicu.
I mada se u zatvoru obrelo
mnogo više njih –
oslobođenih Linkolnovom milošću –
nego što je zakon, taj preživar, dopuštao
mnogobrojni vojnici časno
izjednačiše približno statistiku.
U Vijetnamu ih je priča se
crna koža skuplje koštala
od žute
Glory Hallelujah...

Sada međutim na ekranima
slavu stekoše oni generali
koji su se u Vestpointu
dokazali kao najbolji u generaciji.
I ma koliko to bilo naporno –
kao crnci privode posao kraju
čistije nego belci.
Izgledaju pomalo tužno
kao da im u genima još uvek
čuči stari bluz.
Bez ijedne reči ipak završavaju –
kao onomad čistači cipela, kuhinjski žohari, kao crnčuga –
globalne poslove svojih vladajućih šefova.
Glory Hallelujah...

*(Sa nemačkog prevela **Jelena Radovanović**)*